

Београд, 2. 6. 2021. године

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

**ИЗВЕШТАЈ О ПРЕГЛЕДУ И ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ ВЕСНЕ ТРИЈИЋ,
„Преображаји стварности у приповедној прози Бранимира Шћепановића и Данила
Киша“**

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовао Комисију:

Комисију је именовало Наставно-научно веће Филолошког факултета Одлуком број 1926/1 на седници одржаној 24. 5. 2020. године у саставу:

Ментор: др Мило Ломпар, редовни професор, Филолошки факултет Универзитета у Београду
Ужа научна област: Српска књижевност
Датум избора у звање: 22. 12. 2010.

др Јован Попов, редовни професор, Филолошки факултет Универзитета у Београду
Ужа научна област: Општа књижевност и теорија књижевности
Датум избора у звање: 15. 5. 2013.

др Слађана Јаћимовић, редовни професор, Учитељски факултет Универзитета у Београду
Ужа научна област: Српска књижевност
Датум избора у звање: 20.6.2018.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име, име једног родитеља, презиме	Весна, Милутин, Тријић
Датум и место рођења	12. 11. 1975, Краљево

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

**Преображаји стварности у приповедној прози Бранимира Шћепановића и Данила
Киша**

**IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ и
VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА**

Докторска дисертација Весне Тријић обухвата 188 компјутерски штампаних страница, а подељена је на следећа поглавља: Увод (стр. 1–10); „Афера Киш“ (стр. 11–35); Јавно погубљење (стр. 36–67); *Пешчаник* и *Уста пуна земље* (стр. 68–141); Метафизичке теме (стр. 142–166); Закључак (стр. 167–178); Литература (стр. 179–187); следе биографска белешка о ауторки тезе, Изјава о ауторству, Изјава о истовестности штампане и електронске верзије докторског рада и Изјава о коришћењу. Поглавља су систематично рашчлањена на потпоглавља, чиме је структура рада додатно учвршћена, а читање олакшано. Списак литературе садржи 203 библиографске јединице;

скраћенице коришћене за упућивање на дела Бранимира Шћепановића и Данила Киша, као и на књиге *Светог писма* засебно су разрешене. Дисертација садржи сажетак и кључне речи на српском и енглеском језику.

Увод

У уводном делу дисертације, Весна Тријић осветљава културно-историјски контекст који је претходио полемици вођенојповодом*Гробнице за Бориса Давидовича* Данила Киша. Она се задржава на улози коју је Удружења књижевника Србије имало у организовању културног живота након Другог светског рата, као и на начинима на које се Савез комуниста уплитао у његов рад. Показала је да су бирократизација стваралаштва и условљеност животног стандарда уметника политичким статусом довели до уситњавања књижевне сцене на интересне групе са заштитницима у медијима и међу представницима власти. Размотрила је, осим тога, и улогу коју су књижевне полемике имале у таквим околностима: скретале супажњу са догматске природе режима и са ниског нивоа културе коју је тај режим генерисао, претварајући књижевни животу полигон за унутарпартијска разрачунавања и у средство за политичку пропаганду. Наводећи податке из објављене архивске грађе и из оновремене штампе, Весна Тријић је показала да идеолошки обрасци и реторика коришћени у „афери Киш“ нису били нови. Размотрила је разлоге и начине стратешког урушавања угледа књижевних стваралаца током шездесетих и седамдесетих година 20. века и осврнула се на прве сусрете српских писаца са западноевропским тржиштем.

„Афера Киш“ има пет потпоглавља:

Предисторија

У овом потпоглављу, Весна Тријић осветљава историју неформалне групе писаца којој су припадали Бранимир Шћепановић и Данило Киш. Задржава се на њиховим међусобним односима током Кишових полемика са представницима стварносне прозе, као и након контроверзног интервјуа „Доба сумње“, објављеног у фебруарском броју *Идеја* 1973. године, показујући да њихов потоњи сукоб, у контексту полемике вођене поводом *Гробнице за Бориса Давидовича*, примарно није могао да буде ни поетичке ни политичке, већ једино личне природе.

„Прича о Мајстору и ученику“

Ослањајући се на хронологију објављивања Кишових полемичких текстова, као и на изјаве релевантних сведока догађаја, Весна Тријић као иницијални документовани моменат сукоба између Шћепановића и Киша означава „Причу о Мајстору и ученику“, први пут објављену у јуну 1976. године, и ту своју тврдњуубедљиво аргументује.

Улога Бранимира Шћепановића (I)

У овом потпоглављу, кандидаткиња на прегледан начин излаже оптужбе које су против Бранимира Шћепановића, током саме полемике, изнели Данило Киш и Предраг Матвејевић, означавајући га као једног од предводника „хајке“. Она затим указује на несагласност тих оптужби са потоњим сведочењима релевантних сведока, попут Николе Милошевића, Драгослава Михаиловића, Мирка Ковача и других, у чијим се интерпретацијама истих догађаја Шћепановићево име не спомиње.

Час анатомije

Кандидаткиња разматра улогу коју је *Час анатомije* имао у примарном кругу рецепције. Иако ни за Киша није била тајна да је Миодраг Булатовић био „злодух афере“ а Ерих Кош њен „инспиратор“, он је посебна поглавља у свомглавномполемичком спису посветио неком другом – Драгану М. Јеремићу и Бранимиру Шћепановићу. Весна Тријић то тумачи као битан полемички маневар: означавајући једног књижевног критичара и једног писца, председника и потпредседника Удружења књижевника Србије, као своје главне непријатеље, Киш у њима оличава све негативне појаве из историје Удружења, о којима се у јавности већ дуго расправљало, и на тај начин интелектуалној елитипружа прилику да се, дистанцирањем од њих, дистанцира од такве прошлости и на тај начин поврати углед. Није без значаја при том била ни чињеница да Јеремић и Шћепановић, како је дотадашњи ток полемике показао, нису имали праву политичку залеђину.

Улога Бранимира Шћепановића (II)

У овом потпоглављу, Весна Тријић анализира једини чланак којим се Шћепановић непосредно укључио у полемику, „Димне завесе Данила Киша“ и говори о последицама које је полемика имала по судбину Шћепановићевог књижевног дела.

Јавно погубљење има шест потпоглавља.

Нове поетичке тенденције

У овом потпоглављу, кандидаткиња говори о променама у односу између књижевности и стварности у српској прози шездесетих и почетком седамдесетих година 20. века, наводећи начине на које је та промена била регистрована у књижевној критици и у аутопоетичким иказима самих аутора. Задржавајући се на употреби појмова „истинитост“ и „аутентичност“, она указује на значај мистификације у поезици проучаваног периода.

Сецирање господина Голуже

Кандидаткиња затим анализира поетичке импликације „Дуплог гулаша за Бранимира Шћепановића“, показујући да је Киш естетску вредност Шћепановићеве новеле „Смрт господина Голуже“ оспоравао на основу њене схематизованости.

Зашто је господин Голужа морао да умре (I)

Весна Тријић интерпретира новелу „Смрт господина Голуже“, третирајући схематизованост као тражену особиненаративног текста: сменом нискомиметских и високомиметских момената усудбини господина Голуже, Шћепановић приповедно евоцира живот у неаутентичности који траје колико и јунакова вештина комбиновања стереотипа. Задржавајући се на проблему двоструког завршетка новеле, она разјашњава уметничку логику преокретања значења која је такав поступак учинила неопходним.

Погубљење грофа Естерхазија

Весна Тријић тумачи затим Кишову кратку причу „Славно је за отаџбину мрети“ из исте перспективе: у очекивању погубљења, њен јунак јерастрзан између културних стереотипа, од којих му је породични и национални идентитет саздан, и саме стварности, коју разоткривају неконтролисане реакције његовог тела.

Јунаци на губилишту: господин Голужа и гроф Естерхази

Кандидаткиња указује на аналогije које постоје између ликова господина Голуже и грофа Естерхазија и тумачи их као последице примене истих приповедних поступака – смене нискомиметских и високомиметских момената судбине, односно приступа темама путем њихових постојећих приказа у култури. Приоритет нарације, у оба случаја, није евоцирање догађаја, већ тематизовање способностичовека да спозна и тумачи стварност.

Зашто је господин Голужа морао да умре (II)

У овом потпоглављу, Весна Тријић анализира природу алегорије у „Смрти господина Голуже“ и излаже семантичке импликације новеле из перспективе савременог искуства постојања.

Пешчаник и Уста пуна земље је најразвијеније поглавље у дисертацији. Подељено је на пет потпоглавља која се састоје од више тематских целина које су, ради прегледности рада, такође насловљене. У оквиру сваког од наведених потпоглавља, проблем који је истакнут у наслову размотрен је најпре на примеру *Пешчаника* а затим и на примеру *Уста пуних земље*, са компаративним закључним разматрањима на крају.

Ка новом роману

У овом потпоглављу, Весна Тријић поставља поетички оквир своје интерпретације *Пешчаника* и *Уста пуних земље* као романа који су својим ауторима донели међународно признање и успех. Она га проналази у поезици француског новог романа и ту своју тврдњу доказује на многим примерима.

Фокализовано приповедање

У овом потпоглављу, кандидаткиња анализира „Пролог“ и дијалогизована поглавља *Пешчаника*, односно смену приповедних инстанци проблематичног идентитета у *Устима пуним земље*. Она у „Прологу“ уочава присуство свезнајућег приповедача, који идентитет јунака свог наратива открива поступно – најпре као око, збуњено контрастом светлости и мрака, затим као дух који се бори против варки а на крају и као душу, мучену страхом од смрти; граница између његове и јунакове свести хотимично језамагљена. У „Истражном поступку“ и у „Испитивању сведока“, приповедач се само привидно повлачи: постављајући питање коме припадају гласови који се у њима оглашавају и зашто се њихов идентитет загонета, Весна Тријић долази до закључка да дијалогизована поглавља треба посматрати као комплементарне приповедне токове, а саму приповедну инстанцу, која је удвојена, као маску за приповедача који се у дијалогизованим

поглављима *Пешчаника* појављује на истом дијегетском нивоу на којем и јунак, који је пак само рефлекс његових приповедних компетенција, циљева и знања. Разматрајући, са друге стране, промену односа између просторних и егзистенцијалних позиција фокализатора у *Устима пуним земље*, Весна Тријић уочава да границе међу њима, иако наглашене семантички означеном употребом регуларног слога и курзива, у ствари нису ни стабилне ни јасне. Утврђујући природу спознајних компетенција приповедача у оба наративна тока, она показује да се приповедно минајпре налази у позицији бегунца (од свакодневног живота) а затим у позицији прогонитеља, из фазе бекства прелазећи у фазу гоњења, као и да приповедач у трећем лицу ствараутисак да се, у односу на јунака–фокализатора, налази на два места истовремено – унутар њега, као део његове свести, али и споља, у позицији блиској приповедачу–прогонитељу. На основу тога, кандидаткиња закључује да је у *Устима пуним земље*, као и у *Пешчанику*, однос између наративних инстанци загонетан, због чега је и сам по себи носилац неког значења. Примаран циљ таквог поступка био је, и код Шћепановића и код Киша, у супротстављању конвенционалном приповедању али и у испитивању његових могућности. Иако је стална сумња у идентитете приповедних инстанци, захваљујући томе, постала нераздвојни део читалачког искуства и Шћепановићевог и Кишовог дела, то по мишљењу Весне Тријић не значи да су ови аутори имали исти однос према читаоцу: док му аутор *Уста пуних земље* потпуности поверава просуђивање о коначном смислу тематизоване хајке, претварајући га на тај начин у сарадника стваралачког процеса, читалац *Пешчаника* је у обавези да утврђује и прати поетички програм реализован у роману, због чега се често налази у искушењу да одговоре не тражи у самом тексту већ у ауторовим намерама.

Проблеми перцепције

У овом потпоглављу, кандидаткиња најпре разматра проблеме перцепције у „Сликама с путовања“, у којима је евоцирање чулног опажања јунака подвргнуто правилима феноменолошке редукције. Она открива моменте у којима се субјект перцепције укључује у идентитет опажаног предмета, доказујући да је заокрет ка предметима у Кишовој прози само привидно био заокрет ка неутралном и објективном опису. У наставку рада, она анализира примере употребе екфразе и евоцирања технике визуелне уметности *mise en abyme* *Пешчанику*. Наводећи примере приповедног репродуковања ограниченог броја графичких приказа, као и њихове појаве у различитим деловима романа, где су понављени уз минималне лексичке варијације или контаминирани другим, такође познатим графичким садржајима, Весна Тријић закључује да је главни ефекат оваквог поступка био у постизању илузије да оно што је завршено и непокретно пред читаоцем почиње да оживљава али и у указивању на чињеницу да је једино што се догађа у ствари комбиновање малог броја статичних призора. Она истовремено доказује да семантички приоритет у *Пешчанику* не припада самим објектима приповедања, већ приповедном поступку који обезбеђује њихово умножавање. Третирајући затим проблеме перцепције у *Устима пуним земље*, Весна Тријић утврђује да и прогонитељи и прогоњени настоје да до спознаје дођу поређењем информација до којих долазе непосредним опажањем са сликом о свету коју већ имају, непознато покушавајући да објасне познатим; како је, међутим, оно што се догађа и доживљава у „пустом и ненастањеном пределу“ хајке удаљено од свакодневних искустава, све њихове спознајесу привремене и условне. Стварност евоцирана таквим приповедањем постаје фантомска, залазећи и у област хтонског, док се чулно перципирани простор удваја, уз вишеструке замене горњег и доњег, унутрашњег и спољашњег. Кандидаткиња примећује да је крајњи ефекат таквог приповедног поступка у стварању неизвесности одвија ли се предочена радња у стварности или у свести протагониста. Она се затим враћа *Пешчанику*, како би размотрила смисао његове претерано сложене временске структуре. По њеном мишљењу, од читаоца Кишовог романа се не очекује да покушава да утврди хронологију догађаја – у том случају, смисао поетике фрагментаризације био би једино у хотимичном отежавању читања – већ да се препусти сугерисаним дисконтинуитетима, како би изгубио свест о темпоралности. Време је, са друге стране, у *Устима пуним земље* упросторено: кандидаткиња уочава да је темпорална основица Шћепановићевог романа приказана скоковито, помоћу резова и секвенци, а да су покрети јунака приповедно предочени у фазама, због чега се читаочев доживљај времена везује за простор. Детаљно анализирајући доживљај времена прогоњеног човека, она га повезује са симултанизмом као особеношћу кинематографског поимања времена. У закључцима овог потпоглавља, Весна Тријић разматра однос Кишовог и Шћепановићевог романа према филму, уочавајући да је приповедни поступак у *Пешчанику* усмерен на замену процеса статичним призорима, док елиптично приповедање у *Устима пуним земље* предочава радњу као незадржив процес конверзије, ослањајући се притом

на кинематографско опажање. Она наводи структуралне и смисаоне сродности између Шћепановићевог романа и Бекетовог *Филма*.

Удвајање јунака

Разматрајући односе између приповедача и Е. С.-а у *Пешчанику*, Весна Тријић уочава да удвајање овде има два могућа смера: оно се може тумачити као последица тежње два различита јунака да се сусретну и споје, али и као појава истог протагонисте у две различите улоге, са два лика. Анализирајући моменте Е. С.-овог удвајања и повезујући их са интерпретацијом цртежа у „Прологу“, она показује да и Данило Киш има своје место у фиктивном свету *Пешчаника*, као и да је Едуард Сам, попут Андреаса Сама, пројекција ауторове личности. Тумачећи удвајања у *Устима пуним земље*, Весна Тријић показује да између прогонитеља и прогоњенога постоји дубок склад који је, током романа, наизменично сугерисан и оспораван, а да целовитост романа почива на принципу унутрашње поларизације. Идеја узајамности и цикличног алтернирања, по њеном мишљењу, надјачава идеју сукоба, због чега она хајку и не тумачи као тематизацију борбе добра и зла, позитивног и негативних јунака, већ као евокацију процеса субјективације, у којем су они једни другима неопходни, и у контексту космичке цикличности, у којем је гашење једног људског живота само моменат у бесконачном кружењу материје; нарочиту пажњу посвећује анализи призора смрти прогоњеног човека.

Метафизичке теме имају пет потпоглавља.

Предестинација у „Игри“

Кандидаткиња утврђује семантичке импликације биолошког детерминизма у Кишовој причи „Игра“ из *Раних јада*.

Аналогије у Гробници за Бориса Давидовича

Детаљано анализирајући текстове прича „Гробница за Бориса Давидовича“ и „Пси и књиге“, Весна Тријић показује да интерпретација доктрине о вечном враћању, уведена у нартив цитатима из Марка Аурелија и Борхеса у „Напомени“, није била Кишов уметнички циљ, као и да укупне семантичке импликације збирке нису метафизичке, већ политичке.

Предодређеност у прози Бранимира Шћепановића

Кандидаткиња нарочиту пажњу посвећује темама, призорима и симболима који се кроз Шћепановићев приповедни опус понављају, генеришући уметничку визију у којој је људско постојање на различите начине предодређено.

Вечно враћање у „Оном другом времену“

Весна Тријић показује да је механизам вечног враћања у Шћепановићевој новели „Оно друго време“ сведен на механизам комедије ситуације. Она наглашава важност прожимања теме смрти са темом еротског уживања и указује на аналогије ове новеле са *Устима пуним земље*.

Спиритуални феномени: „Оно друго време“ и „Огледало непознатог“

Посматрајући Шћепановићеву новелу, интерпретирану у претходном потпоглављу, и Кишову причу „Огледало непознатог“ као примере тематизације спиритуалних феномена, Весна Тријић разматра њихове односе према жанровској књижевности, односно према причи о духовима, спиритуалној причи, са једне стране, и детективској причи са друге. Она показује да оба аутора семантички преиначавају натприродне феномене, преведећи их на егзистенцијали план, у Шћепановићевом случају, односно на друштвенкритички, у Кишовом. Задржавајући се на односу јунака „Оног другог времена“ према натприродном, односно на одликама и резултатима његове аматерске истраге, она указује на Шћепановићево приближавање метафизичкој детективској причи.

У **Закључку**, Весна Тријић резимира резултате свог истраживања. Она подсећа на комплементарност Шћепановићевог и Кишовог стваралаштва у књижевноисторијском контексту који је полемици претходио, као и на чињеницу да је литерарни идентитет Бранимира Шћепановића као лошег писца један од митова уграђених у литерарни идентитет Данила Киша као онога који спасава част српске културне елите. Наводећи бројне поетичке моменте који су њиховим приповедним опусима заједнички, она уочава да места која тим моментима припадају у структури појединих дела ипак нису иста, што тумачи разликом у уметничким сензибилитетима аутора. Она уочава да обојица негују мит о писцу као сазнајно повлашћеној инстанци, али да једино Киш улогу писца интерпретира и као дидактичко-просветитељску, при чему се поетички проблеми преплићу са политичким актуелностима; саморазумевање се, са друге стране, код Шћепановића одвија на егзистенцијалном плану. Оба аутора су се определила да своје

стваралаштво ускладе са западноевропским интелектуалним и уметничким трендовима, те стварности не приступају непосредно, већ посредством постојећих културних стереотипа; једино Киш упућује притом на самога себе као на књижевну функцију. Како је интелектуални елитизам био обавезујуће обележје епохе, код Шћепановића, који се у стваралаштву предавао интуицији и импровизовању, ерудиција је била ефекат одабраног начина стилизације, а не намере да се мистификују домети образовања аутора. Задржавајући се на трансферима значења, карактеристичним за Шћепановићев приповедни поступак, Весна Тријић указује на дубоку промену сензибилитета у српској књижевности коју је тај поступак најавио. Стога је најважнији закључак њеног истраживања у тврдњи да приповедни опуси Бранимира Шћепановића и Данила Киша представљају две релевантне могућности српске књижевности на прелазу из модернизма у постмодернизам.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

У сваком одељку докторске дисертације, као и у потпоглављима унутар тих одељака, Весна Тријић је педантно и прецизно оцртала досадашњи садржај истраживачког подручја, назначила сопствено методолошко подручје и извела изузетно успешне анализе на различитим нивоима: културноисторијском, књижевнокритичком, компаративном, поетичком, естетском. Она успоставља потпуно нов начин посматрања књижевног дела Бранимира Шћепановића у истраживачко-интерпретативном сегменту и, истовремено, превреднује то дело у књижевнокритичкој традицији последњих деценија. У том сегменту, њене анализе имају својство иновативности и провокативности. Но, она те учинке не постиже обезвређујући дело Данила Киша, већ успева да открије непознате поетичке кореспонденције тог дела са њему савременим контекстом српске књижевности. То значи да су њене анализе Кишовог дела превасходно усмерене ка промени сагледавања тог дела на поетичком и културноисторијском подручју, а не у хоризонту вредности, која је у нашој књижевнокритичкој традицији успостављена у високом степену сагласности бројних проучавалаца. Тако Весна Тријић успоставља иновативност својих анализа у различитим сегментима своје дисертације, што показује да она нема унапред успостављен приступ и схему истраживања, већ своје закључке изводи на основу сопствених читалачких одговора и вредносних критеријума. Отуд можемо закључити да су њене анализе оригиналне, иновативне, подстицајне и поткрепљене различитим евиденцијама. Све те особине чине ову докторску дисертацију изузетно вредним остварењем у строго научном и у ширем, културноисторијском и књижевном критичком садржају.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ

„Висока и ниска књижевност – са наводницима или без њих?“ у: *Летопис Матице српске* књ. 495, св. 6 (2015): 825–829.

„Код Хиперборејаца: Ломпар и Црњански“ у: *Летопис Матице српске* књ. 498, св. 5 (новембар 2016): 627–644.

„Ехо у структури *Оркестра на педале* Радована Белог Марковића“ у: *Летопис Матице српске* књ. 495, св. 5 (мај 2015): 633–653.

„Зидање *Путникове циглане*“ у: *Анатомија романа Путникова циглана Радована Белог Марковића: зборник радова*, ур. Биљана Несторовић, Драган Лакићевић, 43–65. Београд: Српска књижевна задруга, 2016.

„Компаративна књижевност данас“ у: *Књижевна историја* год. 48, бр. 160 (2016): 327–332.

"Literary Criticism and the Media", translated by Zdravka Gugleta and Slobodanka Vladiv-Glover in: *Transcultural Studies: a journal in interdisciplinary research* 11 (2015): 72–84.

„Српски роман на почетку 21. века из перспективе православне духовности“ у: *Књижевност, теологија, филозофија: тематско-проблемски зборник радова у спомен Милану Радуловићу*, ур. Милица Мустур, Кристијан Олах, 151–165. Београд – Фоча: Институт за књижевност и уметност – Православни богословски факултет Светог Василија Острошког, 2018.

„Петар Прерадовић у српској ретроспективној библиографији и књижевној историји“ у: *Зборник Матице српске за књижевност и језик* књ. 68, св. 3 (2020): 797–813.

„Проблем кривице у роману *Трава пева* Дорис Лесинг“ у: *Летопис Матице српске* књ. 501, св. 4 (мај 2018): 437–461.

„Проблеми и постигнућа српске ретроспективне библиографије“ у: *Доситејев врт* 8 (2020): 233–241.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

На основу „Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду“ и налаза у извештају из програма „iThenticate“, којим је извршена провера оригиналности докторске дисертације „**Преображаји стварности у приповедној прози Бранимира Шћепановића и Данила Киша**“ аутора **Весне Тријић**, констатујем да утврђено подударње текста износи **2 %**.

Овај степен подударности у складу је са Чланом 9. *Правилника*.

На основу изнетог, а у складу са ставом 2 Члана 8. „Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду“, изјављујем да извештај указује на оригиналност докторске дисертације, те се прописани поступак припреме за њену одбрану може наставити.

Кандидаткиња је резултате свог истраживања протумачила на релевантан и убедљив начин, а приказала прегледно и систематично, јасним, прецизним и однегованим научним језиком.

IX ПРЕДЛОГ

С обзиром на то да је у питању опсежно и детаљно истраживање чији су резултати вредни за примењену лингвистику, критичку педагогију и наставну праксу, са задовољством препоручујемо Већу да овај рад прихвати као докторску дисертацију, а кандидата позове на усмену одбрану пред овом комисијом:

Комисија:

др Мило Ломпар, редовни професор

др Јован Попов, редовни професор

др Слађана Јаћимовић, редовни професор

